

❖ פרשת בשלח ❖

עליות:

כהן – עד "לפני העם" (יג,כב).

לוי – עד "ויעשו כן" (יד,ד).

ישראל – עד "ביד רמה" (יד,ח).

רביעי – עד "ואתם תחרישון" (יד,יד).

חמישי – עד "נלחם להם במצרים" (יד,כה).

ששי – עד "כי אני ה' רופאך" (טז,כו).

מוסיפים - 1) עד "מארץ מצרים" (טז,ו).

2) עד "נראה בענן" (טז,י).

3) עד "באהלו תקחו" (טז,טז).

4) עד "ויגידו למשה" (טז,כב).

5) עד "ביום השביעי" (טז,ל).

6) עד "למשמרת לדורותיכם" (טז,לג).

סמוך – עד "עשירית האיפה הוא" (טז,לו).

מפטיר – מתחיל "ויאמר ה' אל משה" (יז,יד).

דקדוקי הקריאה:

יג-כא : ללכת : טרחא בניגון ארוך.

יד-ו : ויאסר : שוא נח ואות ס' רפויה.

יד-יג : עוד : טרחא בניגון ארוך.

באלו הפסוקים מנגנים טרחא בניגון ארוך: כב: מימינם, כח: בהם, כט: מימינם, ומשם עד סוף השירה¹.

טו-א: ישיר: מעמיד באות י'².

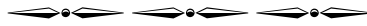
טו-א: אשירה לה': ל' רפויה³.

טו-ב: וארמנהו: מ' בשוא.

טו-יז: כוננו: נ' בשוא.

טו-כו: המחלה: בלי מעמיד בה' ראשונה.

טז-כט: יצא: הטעם בי', מלעיל.

Shaar Bin Yamini

¹ כמדומה שמנהג חלב לנגן הטרחא בניגון ארוך בכל הפסוקים מפסוק טו עד סוף השירה. ויתכן שכך היו נוהגים גם בדמשק לפני שנים רבות, ובמרוצת הזמן העדיפו לא להכביד את הקריאה וצמצמו אותם לפסוקים המצויינים.

² בסידור "שער בנימין" השארנו את המעמיד תחת הש' כי בתפלה לא דקדקו הזקנים בכך.

³ כך שמעתי מר' ג. דאנה יצ"ו ומר' י. עטאר יצ"ו ועוד, שכך נהגו בדמשק (וע"פ קבענו בסידור "שער בנימין"). ובק"ק אור תורה ובק"ק אגודת דודים נהגו להדגיש את ה'.